

3611 $\frac{5}{2}$ 20: 3. Beh. af F. t. L. om Ændr. i L. om Anlæg af en Frihavn ved København m. v. 3612

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov af 31. Marts 1891 om Anlæg af en Frihavn ved København m. v.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 3555).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde. Hvis ingen gør Indsigelse derimod, be-
tragter jeg dette Samtykke som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 94 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Anvendelse af selvdøde Dyr m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5167).

Sagen sattes til Forhandling.

Lambæk: Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag slutter med en Oplysning om, at der har været ført Forhandlinger med Repræsentanter for Afkogerne, med Repræsentanter for Svineslagterierne og med Repræsentanter for de veterinære Autoriteter og Sundhedsstyrelsen, og at der med dem er opnaaet Enighed om Lovforslaget. Jeg kan saa godt forstaa, at man har opnaaet Enighed med Afkogerne, thi det er jo dem, der skal have Fordele ved Loven. Derimod finder jeg det ikke saa absolut indlysende, at Sundhedsautoriteterne har været tilfredse

med Forslaget, idet jeg ikke kan se, at der i Lovforslaget findes nogen som helst sundhedsmæssig Betyggelse i Forhold til, hvad vi har haft hidtil. Hvad er det, der begrundet Lovforslagets Fremkomst? Det er jo det, at man vil have en Sikring imod, at der anvendes Kød af selvdøde Dyr til Menneskeføde. Men er Stillingen da saadan her i vort Land, at det er nødvendigt at have saa indgribende Bestemmelser for at sikre sig imod, at der anvendes Kød af selvdøde Dyr til Menneskeføde? Jeg tror ikke, det er Tilfældet. Selv om der er noget om den Paastand, som man af og til hører, at nu har vi i en Aarrække levet under saa mange Forbud og maattet afgive saa mange Erklæringer paa Tro og Love, at det har svækket Ansvarsfølelsen, tror jeg dog ikke, at vi er saa langt nede, at man maa regne med, at en Mand, hvis han mister et Husdyr, skulde i særlig mange Tilfælde lade sig friste af Udsigten til saadan en Smule Gevinst, som der muligvis kunde opnaas ved at anvende Dele af Dyret paa ulovlig Maade, f. Eks. til Menneskeføde. Vi maa nemlig huske paa, at han ved, det er strafbart, saa han løber en stor Risiko ved at gøre det; det er den ene Side af Sagen. Den anden Side af Sagen er den, at det i Virkeligheden vil være uhyre vanskeligt for ham at praktisere en saadan Omgaaen af Loven uden at risikere at blive opdaget, og da Gevinsten er saa uhyre lille, som den vil være ved en saadan Lejlighed, vil der sikkert kun være grumme faa, der vil falde for den Fristelse. Jeg kan derfor ikke se, at det af den Grund skulde være saa nødvendigt at vedtage dette Lovforslag, idet vedkommende ikke blot udsætter sig for en Bøde, men han udsætter sig ogsaa for — dersom det bliver offentligt bekendt, hvad det grumme let vil blive — at blive stempet i den offentlige Mening, saaledes at det moralske Ansvar, han kommer til at staa overfor, vil veje tungt. Derfor tror jeg ikke, at Faren er saa stor.

Jeg vil derfor stille det Spørgsmaal, om man virkelig kan gaa ud fra, at Sikkerheden bliver større ved at samle alt Kød af saadanne selvdøde Dyr paa enkelte Steder. Mig forekommer det, at det absolut ikke giver nogen særlig Betyggelse,